

אם להיות כנה לחלוטין, מה שהתרחש בחודשיים האחרונים היה באשמתי. המוות, ההרס, האובדן והכאב הם נטל שעליי לשאת. הייתי צריכה לדעת שזה עומד לקרות. והייתי צריכה למנוע את זה.

– מיומנה הפרטי של נאבאני קולין, ג'סס 1174.

שאלאן אחזה בעיפרון הפחם הדק וציירה סדרת קווים ישרים הבוקעים מתוך כדור הניצב באופק. הכדור לא היה בדיוק השמש, וגם לא אחד מהירחים. היה נדמה שענני הפחם נודדים לקראתו. והים מתחתם... הציור לא הצליח להעביר את טבעו המוזר של אותו אוקיינוס, שלא היה מלא במים אלא בחרוזים קטנים של זכוכית שקופה.

שאלאן נרעדה כאשר נזכרה במקום ההוא. ג'סנה ידעה הרבה יותר מכפי שהייתה מוכנה לספר לבת חסותה, ושאלאן לא ידעה בדיוק כיצד לשאול אותה. איך אפשר לבקש תשובות לאחר מעשה בגידה נורא כמו זה של שאלאן? רק ימים מעטים חלפו מאז קרה המקרה, ושאלאן עדיין לא ידעה בדיוק מה טיב היחסים שלה עם ג'סנה.

הסיפון התנוודד כאשר הספינה נטתה והמפרשים האדירים רעדו ממעל. שאלאן נאלצה לאחוז במעקה בידה הבטוחה והמכוסה כדי לייצב את עצמה. קפטן טוזבק אמר שעד כה הים לא היה נורא כמו שהוא בדרך כלל בחלק זה של מְצָרֵי הצוקים. אבל יש סיכוי שהיא תצטרך לרדת אל חדרה אם תנועת הגלים תחמיר.

שאלאן נשפה וניסתה להירגע כאשר הספינה התיישרה. רוח קרירה

נשבה וספרני רוח חלפו על פניה, נישאים על זרמי אוויר בלתי נראים. בכל פעם שהים סער, שאלאן נזכרה באותו היום, באותו אוקיינוס מוזר של חרוזי זכוכית...

היא הפנתה את מבטה שוב אל הציור. היא הצליחה לקלוט רק מעט מאותו מקום, והרישום שלה לא היה מושלם. זה -

היא הזעיפה פניה. על הנייר נראתה תבנית בולטת, כמו גילוף. מה היא עשתה? התבנית הייתה רחבה כמעט כמו הדף, סדרה של קווים מורכבים בעלי זוויות חדות וצורות של ראשי חץ שחזרו על עצמם שוב ושוב. האם זאת הייתה השפעתו של המקום המוזר הזה על הציור שלה, המקום שג'סנה כינתה בשם צללעולם? שאלאן הזיזה את ידה החופשית בזהירות כדי לבחון את הזוויות הלא טבעיות שעל הדף שלה.

התבנית זזה, מחליקה על הדף כמו כלבלב גרזן מתחת לסדינים. שאלאן זעקה, זינקה ממושבה, ושמטה את מחברת הציור אל הסיפון. הדפים הקשורים ברפיון נפלו על הקרשים, רעדו ואז התפזרו ברוח. מלחים שעמדו לא רחוק ממנה - גברים ת'אילנים בעלי גבות לבנות וארוכות שאותן סירקו לאחור מאחורי אוזניהם - מיהרו לעזרתה, ותפסו את הניירות באוויר לפני שהרוח תיקח אותם אל מעבר לספינה. "את בסדר, עלמתי הצעירה?" שאל טוזבק והרים את מבטו מהשיחה שניהל עם אחד מקציניו. טוזבק הנמוך והשמנמן לבוש במעיל בצבעי זהב ואדום, בחגורה עבה ובכובע בצבעים זהים. הוא סירק את גבותיו כלפי מעלה וחיזק אותן לצורת מניפה מעל לעיניו.

"אני בסדר, קפטן", אמרה שאלאן. "משהו קצת הבהיל אותי". יאלב התקדם לעברה והושיט לה את הדפים. "הנה הדיוקנאות שלך, גבירתי הליידי".

היא הרימה גבה. "דיוקנאות?"

"בטח", אמר המלח הצעיר בחיוך. "אני מתאמן על מילים ארוכות. הן יכולות לעזור לבחור להשיג חברה נשית נעימה ביותר. את יודעת - כמו ליידי צעירה שלא מסריחה יותר מדי ויש לה גם כמה שיניים בפה". "נהדר", אמרה שאלאן ולקחה את הדפים בחזרה. "טוב, תלוי איך אתה מגדיר נהדר". היא הדחיקה את ההלצות הנוספות והביטה בחשדנות בערמת הדפים שבידה. התמונה שהיא ציירה על צללעולם הייתה בראש הערמה, והתבנית המוזרה והבולטת לא נראתה בה עוד.

"מה קרה?" אמר יאלב. "האם איזה קרמלינג זחל מתחתיך או משהו כזה?" כמו תמיד, הוא לבש מותנייה פתוחה ומכנסיים רפויים. "זה כלום", אמרה שאלאן בשקט והכניסה את הדפים אל התיק שלה. יאלב הצדיע לה - היא לא ידעה מדוע הוא המשיך לעשות זאת - והלך לקשור את החבלים עם המלחים האחרים. לאחר זמן קצר היא שמעה פרצי צחוק מהגברים לידו, וכאשר הביטה בו ראתה ספרני תהילה מרקדים סביב ראשו - הם התגבשו לצורות כדורי אור קטנים. הוא כנראה היה גאה מאוד בחילופי הדברים ביניהם. היא חייכה. באמת התמזל מזלה שטוזבק התעכב בקרבראנת'. היא אהבה את הצוות שלו ושמחה שג'סנה בחרה בהם למסע שלהן. שאלאן התיישרה שוב על הקופסה שקפטן טוזבק הורה לאחד המלחים לקשור ליד המעקה, כדי שהיא תוכל ליהנות מנוף הים בזמן המסע. היה עליה להיזהר מנתזי הגלים שפגעו קשות ברישומים שלה, אבל כל עוד הים לא היה סוער ההזדמנות להסתכל במים הייתה שווה את הטרחה. הצופה בראש התורן פלט צעקה. שאלאן צמצמה את עיניה בכיוון שאליו הצביע. הם היו בטווח ראייה מן היבשת הרחוקה, ושטו במקביל אליה. למעשה, הם חנו בנמל אתמול בלילה כדי להסתתר מסערת האימים שחלפה במקום. כששטים, מוטב תמיד להימנע קרוב לנמל - נדידה אל הים הפתוח כאשר סערת אימים יכולה להפתיע אותך הייתה שקולה להתאבדות. הכתם השחור בצפון סימן את ארצות הכפור, אזור לאורך הקצה הדרומי של רושאר שברובו לא היה מיושב. מדי פעם היא הצליחה להבחין בצוקים הגבוהים יותר מדרום לה. ת'אילנאה, ממלכת האי הגדולה, חסמה אותם מהכיוון האחר. המצרים עברו בין שני המקומות הללו. הצופה הבחין במשהו מצפון לספינה, בין הגלים צפה דמות שבהתחלה נראתה כמו בול עץ גדול. לא, הדמות הייתה הרבה יותר גדולה מזה, ורחבה. שאלאן קמה ממקומה, עיניה מצומצמות בעודה מתקרבת. הדמות הפכה לצדף קעור בצבע חום-ירקרק, שגודלו בערך כגודל שלוש סירות הקשורות זו לזו. כאשר הם חלפו על פני הצדף, הוא התקרב אל הספינה ובמובן מסוים הצליח לשוט לצדה, קונכייה צפה באורך של שניים עד שניים וחצי מטרים.

סנתידי! שאלאן רכנה מעבר למעקה והביטה מטה כאשר המלחים התלחשו בהתרגשות. כמה מהם הצטרפו אליה ליד המעקה והתכופפו כדי לראות את היצור. סנתידים היו יצורים כה מתבודדים עד שבכמה מהספרים שלה נאמר כי הם נכחדו וכל הדיווחים החדשים עליהם לא היו מהימנים.

"את באמת מביאה מזל טוב, גבירה צעירה!" אמר יאלב בצחוק כאשר חלף על פניה, נושא חבל. "לא ראינו סנתיד כבר שנים".

"גם עכשיו אתה לא רואה אותו", אמרה שאלאן. "רק את הקצה העליון של הקונכייה שלו". לאכזבתה הרבה, המים הסתירו כל פרט אחר – פרט לצללים של משהו במעמקים שהיו יכולים להיות זרועות המושטות כלפי מטה. סיפורים טענו כי החיות עוקבות לפעמים כמה ימים אחר הספינה, ממתינות לה בים הפתוח כאשר היא נכנסת אל הנמל ואז עוקבות אחריה שוב כאשר היא עוזבת.

"תמיד רואים רק את הקונכייה", אמר יאלב. "בשם התשוקות, זה סימן טוב!"

שאלאן תפסה את התיק שלה. היא עצמה את עיניה, לכדה זיכרון של היצור שצף ליד הספינה וחקקה את התמונה בראשה כדי שתוכל לצייר אותה במדויק.

מה בדיוק לצייר? היא חשבה. גוש במים?

רעיון התחיל לעלות במוחה. היא אמרה אותו בקול רם לפני שהספיקה לחשוב אם יש בו היגיון. "הבא לי את החבל הזה", היא אמרה, פונה אל יאלב.

"הוד בהירותך?" הוא שאל, נעצר במקומו.

"קשור לולאה בצד אחד", היא אמרה והניחה את התיק במהירות על מושבה. "אני צריכה לראות את הסנתידי. מעולם לא הכנסתי את הראש שלי מתחת לפני הים באוקיינוס. האם המלח יקשה על הראייה שלי?"

"מתחת לפני הים?" אמר יאלב, וקולו חרק.

"אתה לא קושר את החבל".

"כי אני לא איזה טיפש סוער! הקפטן יוריד לי את הראש אם..."

"הבא את אחד החברים שלך", אמרה שאלאן. היא התעלמה ממנו, לקחה את החבל וקשרה קצה אחד ללולאה קטנה. "אתה עומד להוריד אותי מצד הספינה, ואני עומדת לראות מה יש מתחת לקונכייה הזאת.

אתה מבין ששום בן אדם לא הצליח אף פעם לצייר סנתייד חי? כל הסנתיידים שנשטפו אל החופים היו רקובים. ומכיוון שהמלחים חושבים שזה מזל רע לצוד את היצורים האלה –

"זה מזל נורא!" אמר יאלב, וקולו התרומם ביללה רמה. "אף אחד פה לא יהרוג אותו".

שאלאן סיימה את הלולאה ומיהרה אל צד הספינה, שערה האדום התנפנף סביב פניה כאשר רכנה מעבר למעקה. הסנתייד עדיין היה שם. איך הוא הצליח לשחות אחריהם? היא לא ראתה שהיו לו סנפירים. היא הביטה שוב ביאלב, שעדיין החזיק את החבל וחיך. "אה, הוד בהירותך. האם זאת הנקמה שלך על מה שאמרתי לבזנק על הישבן שלך? זאת הייתה רק בדיחה, אבל אני מודה שהפעם הצלחת לרמות אותי! אני..." הוא השתק כאשר הביט בעיניה. "בשם הסער. את רצינית."

"לא תהיה לי עוד הזדמנות כזאת. נאלאדן רדפה אחר היצורים האלה רוב ימי חייה ומעולם לא עלה בידה לבחון אחד מהם מקרוב."

"זה טירוף!"

"לא, זוהי מהות המלומדים! אני לא יודעת מה אוכל לראות בתוך המים, אבל אני חייבת לנסות".

יאלב נאנח. "יש לנו מסכות. הן עשויות מקונניות צבים, זכוכית מחוברת אל חורים שנוקבו בה מלפנים ושלפוחיות לאורך הצדדים כדי למנוע ממים להיכנס פנימה. את יכולה להכניס את הראש שלך מתחת למים עם מסכה כזאת ולראות. אנחנו משתמשים בהן כדי לבדוק את מצב הספינה כשהיא עוגנת בנמל".

"זה נפלא!"

"מובן שעליי ללכת אל הקפטן ולבקש ממנו רשות לקחת אחת מהן..." היא שילבה את זרועותיה. "כמה מתוחכם מצדך. טוב, טפל בזה." על כל פנים, לא נראה שהיא הייתה מצליחה לעשות את זה בלי שהקפטן ישמע על כך.

יאלב חיך. "מה קרה לך בקבראנת? במסע הראשון שלך איתנו היית ביישנית כל-כך, נראית כאילו את עומדת להתעלף רק בגלל המחשבה שהפלגת מהמולדת שלך!"

שאלאן היססה ואז גילתה שהיא מסמיקה. "זה מעשה קצת מטופש,

לא?"

"להיתלות מספינה נעה כשאת מכניסה את הראש שלך למים?" אמר יאלב. "כן. קצת מטופש".

"אתה חושב... שנוכל לעצור את הספינה?"

יאלב צחק, אבל רץ לדבר עם הקפטן, מקבל את השאלה שלה כהוכחה לכך שהיא נחושה ליישם את תוכניתה. והיא אכן הייתה נחושה. מה באמת קרה לי? היא תהתה.

התשובה הייתה פשוטה. היא איבדה הכול. היא גנבה מג'סנה קולין, אחת הנשים החזקות ביותר בעולם - ובכך לא רק החמיצה את ההזדמנות היחידה שלה ללמוד כמו שתמיד חלמה, אלא גם דנה לאבדון את אחיה ואת ביתה. היא נכשלה כישלון חרוץ.

והיא הצליחה לצאת מזה בחיים.

היא לא יצאה ללא פגע. האמון שג'סנה נתנה בה נפגע קשות, והיא הרגישה שזנחה את משפחתה. אבל היה משהו בחווייה של גנבת מטיל הנשמה מג'סנה, שהתברר כזיוף, אחר כך כמעט נרצחה על-ידי האדם שחשבה שהיה מאוהב בה...

טוב, עכשיו היא ידעה לפחות עד כמה המצב יכול תמיד להידרדר. זה היה כאילו... פעם היא פחדה מהאפלה, אבל עכשיו היא נכנסה לתוכה. היא חוותה על בשרה את האימה השוררת שם. ולא משנה כמה הייתה האימה מחרידה, היא ידעה לפחות מה יש שם.

תמיד ידעת, לחש קול בתוכה. את גדלת עם האימה הזאת, שאלאן. את פשוט לא מרשה לעצמך לזכור אותה.

"מה קורה?" שאל טוזבק והתקרב אליה כאשר אשלב, אשתו, לצדו. האישה הנמוכה לא הרבתה לדבר. היא הייתה לבושה בחצאית וחולצה בגוני צהוב בוהק, ומטפחת כיסתה את כל שיערה פרט לשתי הגבות הלבנות, אשר היו מסולסלות ושמוטות על לחייה.

"עלמתי הצעירה", אמר טוזבק, "את רוצה לשחות? לא תוכלי להמתין עד שנגיע לנמל? אני מכיר כמה מקומות נחמדים שבהם המים לא קרים כל-כך".

"אני לא רוצה לשחות", אמרה שאלאן והסמיקה עוד יותר. מה היא תלכש כאשר תיכנס לתוך המים כשהגברים מסכיבים? האם אנשים באמת עושים את זה? "אני צריכה להתקרב אל בן הלוויה שלנו", היא החוותה על היצור הימי.

"עלמתי הצעירה, את יודעת שאני לא יכול לאפשר לך להיפגע. אפילו אם נעצור את הספינה, מה יקרה אם החיה תפגע בך?"
 "נאמר עליהן שהן לא פוגעות באיש".

"הן נדירות כל-כך עד שאיש מאיתנו אינו יודע בדיוק מה הן מסוגלות לעשות. מלבד זאת, במים האלה יש חיות אחרות שיכולות לפגוע בך. האדמומיים צדים באזור הזה, אין לי ספק, ואנחנו נמצאים במים רדודים מספיק כדי להתחיל לדאוג מקורנקים". טוזבק הניד בראשו. "אני מצטער, אני לא יכול לאשר זאת".

שאלאן נשכה את שפתה וגילתה שלבה פועם במהירות, מסגיר בבוגדנותו את עצבנותה. היא רצתה לדחוק בו, אבל בגלל המבט ההחלטי בעיניו היא וויתרה. "בסדר גמור".

טוזבק חייך חיוך רחב. "אקח אותך לראות קונכיות בנמל באמידלטן כשנעגון שם, עלמתי הצעירה. יש להם אוסף מרשים!"

היא לא ידעה היכן נמצא המקום הזה, אבל מהאוסף של העיצורים היא הניחה שככל הנראה מדובר במקום בצד הת'אילני. פה בדרום, נמצאו המקומות המיושבים היחידים. אף שת'אילנאה לא הייתה קפואה כמו ארצות הכפור, ונראה שאנשים נהנו להתגורר שם.

צריך לזכור כמובן שת'אילנים היו קצת משונים. איך עוד היה ניתן להסביר שיאלב והאחרים לא לבשו חולצות למרות האוויר הקר?
 הם לא אלה שרצו לטבול באוקיינוס, הזכירה לעצמה שאלאן. היא הציצה שוב מעבר למעקה הספינה והביטה בגלים מתנפצים אל הקונכיה של הסנטיד העדין. מה הוא היה? חיה בעלת צדף גדול, כמו שדי התהומות המפחידים במישורים המנופצים? האם מתחת לקונכיה הוא נראה כמו דג, או כמו צב? הסנטידים היו כה נדירים – והפעמים שבהן יכלו המלומדים לבחון אותם היו נדירות עוד יותר – לפיכך כל התאוריות סתרו זו את זו.

היא נאנחה ופתחה את התיק שלה ואז סידרה את הדפים, אשר רובם היו רישומים של המלחים בתנוחות שונות, כאשר עכדו בהזות המפרשים הגדולים שמעליהם, נלחמים ברוח. אביה לעולם לא היה מאפשר לה לבלות יום שלם רק בציורם של כהי עיניים ללא חולצות. כמה השתנו חיייה בתקופת זמן כה קצרה.

היא עבדה על הציור שבו תיארה את הקונכיה של הסנטיד, כאשר ג'סנה עלתה אל הסיפון.

כמו שאלאן, ג'סנה לבשה האבאה, השמלה הוורינית המיוחדת. האמרה של השמלה הגיעה אל כפות רגליה והצווארון כמעט עד לסנטרה. כמה מהת'אילנים – כאשר חשבו שהיא לא שומעת – ציינו שהבגדים צנועים יתר על המידה. שאלאן לא הסכימה איתם. ההאבאה לא הייתה שמלה צנועה, אלא אלגנטית ביותר. אכן, המשי חיבק את הגוף, במיוחד באזור החזה – והאופן שבו המלחים לטשו עיניהם בג'סנה העיד שהם חשבו כי הבגד מחמיא לה.

ג'סנה הייתה יפה. גופה היה חטוב, עורה שזוף. גבותיה מושלמות, שפתיה צבועות בגוון אדום כהה, שיערה קלוע בצמה מסובכת. אף שג'סנה הייתה מבוגרת פי שניים משאלאן, יופייה הבוגר היה ראוי להערצה, אפילו לקנאה. למה האישה צריכה להיות מושלמת כל-כך? ג'סנה התעלמה מעיניהם של המלחים. זה לא שהיא לא שמה לב לגברים. ג'סנה שמה לב לכל דבר ולכל אדם. פשוט לא היה אכפת לה באיזה אופן התייחסו אליה הגברים.

לא, זה לא מדויק, חשבה שאלאן כאשר ג'סנה התקרבה אליה. היא לא הייתה משקיעה זמן בסירוק שיערה או באיפור אם לא היה אכפת לה מה חושבים עליה. דברים אלה הפכו את ג'סנה לחידה אמיתית. מצד אחד, היא נראתה כמו מלומדת שהדבר היחיד החשוב לה היה המחקר. מצד שני, היא התנהגה כמו בתו של המלך – ולפעמים השתמשה בעובדה זאת כדי לנגח אנשים.

"הנה את", אמרה ג'סנה וניגשה אל שאלאן. באותו הרגע זינק נתז מים מקצה הספינה והרטיב אותה. היא הזעיפה פניה אל טיפות המים המכסות את בגדי המשי שלה, ואז הביטה בחזרה אל שאלאן והרימה גבה. "בספינה הזאת, כפי שוודאי שמת לב, יש שני תאים טובים ששכרתי עבורנו, ובמחיר מופקע למדי".

"כן, אבל הם בפנים".

"זהו אחד המאפיינים של חדר".

"ביליתי את רוב החיים שלי בפנים".

"ותמשיכי לבלות את החיים שלך בפנים, אם תרצי להיות מלומדת". שאלאן נשכה את שפתה, ממתינה להוראה לרדת בחזרה למטה. למרבה הפלא, ג'סנה הורתה לקפטן טוזבק להתקרב אליה והוא עשה כן, משתחוה לפניה, מחזיק את הכובע בידו.

"כן, הוד בהירותך?" הוא שאל.
 "הייתי רוצה אחד מה... מושבים האלה", אמרה ג'סנה, מחווה על הקופסה של שאלאן.
 טוזבק הורה במהירות לאחד מאנשיו לקשור קופסה שנייה למקום. בעודה ממתינה שיכינו את מושבה, הורתה ג'סנה לשאלאן למסור לה את הציורים. ג'סנה בחנה את הרישום של הסנתיד, ואז הביטה מעבר למעקה הספינה. "איך פלא שהמלחים עושים כל-כך הרבה רעש."
 "זה מזל טוב, הוד בהירותך!" אמר אחד המלחים. "זהו מזל טוב למסע שלך, אינך חושבת כך?"
 "אני מוכנה לקבל את כל המזל הטוב שיעניקו לי, ננהל אלטורב", היא אמרה. "תודה לך על המושב".
 המלח קד בתנועה מגושמת לפני שעזב.
 "את חושבת שהם שוטים המאמינים באמונות טפלות", אמרה שאלאן בשקט, מביטה במלח המתרחק.
 "ככל שהצלחתי לראות", אמרה ג'סנה, "המלחים האלה הם גברים שמצאו מטרה בחייהם וכעת הם פשוט נהנים מהם". ג'סנה הביטה בציור הבא. "אנשים רבים לא מצליחים לעשות אפילו את זה בחייהם. קפטן טוזבק מנהל צוות טוב. עשית בחוכמה כאשר הכרת לי אותו".
 שאלאן חייכה. "לא ענית על השאלה שלי".
 "לא שאלת שאלה", אמרה ג'סנה. "הציורים האלה הם מלאכת מחשבת, שאלאן, אבל האם לא היית אמורה לקרוא?"
 "היה לי... קשה להתרכז".
 "לכן עלית לסיפון", אמרה ג'סנה, "כדי לצייר תמונות של גברים צעירים ללא חולצות. את מצפה שזה יעזור לריכוז שלך?"
 שאלאן הסמיקה כאשר ג'סנה נעצרה ליד אחד הניירות בערמה. שאלאן ישבה בסבלנות - היא למדה לעשות זאת היטב במחיצת אביה - עד שג'סנה הפנתה אותו לעברה. התמונה של צללעולם, כמובן.
 "האם כיבדת את ההוראה שלי לא להציץ שוב אל הממלכה הזאת?" שאלה ג'סנה.
 "כן, הוד בהירותך. התמונה צוירה על-פי הזיכרון מן הפעם הראשונה שבה... נתקלתי במקום".
 ג'סנה הנמיכה את הדף. שאלאן חשבה שראתה שינוי קל בהבעתה

של האישה. האם ג'סנה שאלה את עצמה אם ניתן להאמין לדבריה של שאלאן.

"אפשר להסיק שזה מה שמטריד אותך?" שאלה ג'סנה.

"כן, הוד בהירותך".

"אם כך, אני צריכה להסביר לך על המקום".

"באמת? תעשי את זה?"

"את לא אמורה להישמע מופתעת".

"נראה לי שזה מידע חשוב מאוד", אמרה שאלאן. "האופן שבו אסרת עליי... חשבתי שהידע על המקום הזה הוא סודי, או שלא ניתן למסור אותו למישהי בגילי לפחות".

ג'סנה קימטה את מצחה. "גיליתי שהסירוב לחשוף סודות בפני אנשים צעירים מביא אותם לרצות ולחקור אותם עוד יותר מהרגיל. הניסויים שלך מוכיחים כי כבר נכנסת לתוך העסק הזה – כפי שגם אני עשיתי בעצמי, לידיעתך. אני יודעת מן החוויות הכואבות שלי עד כמה צללעולם יכול להיות מסוכן. אם לא אחלוק איתך את המידע, זאת תהיה אשמתי אם תיהרגי שם".

"אם כן, היית מסבירה לי מה מתרחש גם אילו הייתי שואלת אותך קודם לכן במסע?"

"נראה שלא", הודתה ג'סנה. "רציתי לראות אם את מסוגלת לציית לי. הפעם".

שאלאן התכווצה והדחיקה את הרצון להעיר שכאשר הייתה בת חסות צייתנית וחרוצה, ג'סנה לא טרחה לספר לה שום סודות. "אז מה זה? ה... מקום הזה?"

"זה לא באמת מקום", אמרה ג'סנה. "לא כפי שאנחנו חושבות על מקום. צללעולם ישנו כאן, מסביבנו, ברגע זה ממש. כל הדברים קיימים שם בצורה כלשהי, כפי שכל הדברים קיימים כאן".

שאלאן הזעיפה פניה. "אני לא –"

ג'סנה הרימה אצבע כדי להשתיק אותה. "לכל הדברים בעולם יש שלושה מרכיבים: הנשמה, הגוף והמוח. המקום שאת ראית, צללעולם, הוא הדבר שלו אנחנו קוראים הממלכה המחשבתית – מקום המוח. "מסביבנו את רואה את העולם הגשמי. את יכולה לגעת בו, לראות אותו, לשמוע אותו. זה האופן שבו הגוף הגשמי שלך חווה את העולם.

ובכן, צללעולם הוא האופן שבו המחשבה שלך - המודעות העצמית שלך - חווה את העולם. באמצעות שימוש בחושים נסתרים הנוגעים בממלכה הזאת, ההבנה שלך מזנקת קדימה באופן בלתי מוסבר לכאורה ויוצרת תקוות חדשות. יכול להיות שבאמצעות החושים הנוספים האלה, שאלאן, את יוצרת את האומנות שלך".

מים ניתזו על חרטום הספינה כאשר היא חצתה גל. שאלאן ניגבה טיפת מים מלוחה מלחיה וניסתה לחשוב על הדברים שג'סנה אמרה לה. "מה שאמרת לא נשמע הגיוני בכלל, הוד בהירותך".

"אני מקווה מאוד שלא", אמרה ג'סנה. "אני חוקרת את צללעולם כבר שש שנים, ועדיין לא הצלחתי להבין אותו לגמרי. אצטרך ללוות אותך לשם כמה פעמים לפני שבאמת תוכלי להבין, אפילו במעט, את המשמעות האמיתית של המקום".

ג'סנה העוותה את פניה בשל המחשבה על כך. שאלאן תמיד הופתעה לראות שהיא מסוגלת להביע רגשות. הרגש היה משהו שניתן לתאר, משהו אנושי - ובמוחה של שאלאן, ג'סנה קולין הצטיירה כאישה כמעט אלוהית. אם חושבים על זה, זאת הייתה דרך משונה לראות בה אתאיסטית אדוקה.

"הקשיבי לי", אמרה ג'סנה. "המילים שלי מסגירות את בורותי. אמרתי לך שצללעולם הוא לא מקום, ובכל זאת אני קוראת לו כך במשפט השני שלי. אני אומרת לך שנבקר בו, אף שהוא מסביבנו. פשוט אין לנו את אוצר המילים הנכון כדי לתאר אותו. אנסה לתקוף את הנושא מזווית אחרת".

ג'סנה קמה ממקומה ושאלאן מיהרה לבוא אחריה. הן הלכו לאורך מעקה הספינה, מרגישות את הסיפון נע תחת רגליהן. מלחים פינו מקום לג'סנה בקידות מהירות. הם העריצו אותה כמו שמעריצים מלך. איך היא עשתה זאת? איך היא מסוגלת לשלוט בסביבה שלה בלי לעשות דבר? "הביטי אל המים", אמרה ג'סנה כאשר הגיעו אל החרטום. "מה את רואה?"

שאלאן נעצרה ליד המעקה והביטה מטה אל המים הכחולים, שאדוותיהם הקציפו כאשר חרטום הספינה פילח אותם. כאן ליד החרטום היא ראתה את מעמקי הגלים. מרחב אדיר ורחב ידיים שנמשך מטה ומטה עד אינסוף.

"אני רואה את הנצח", אמרה שאלאן.
 "כך מדברת אומנית אמיתית", אמרה ג'סנה. "הספינה מפליגה מעל
 למעמקים שאיננו מסוגלות להכיר. מתחת לגלים האלה יש עולם רוגש
 ונסתר".

ג'סנה רכנה קדימה, אוחזת במעקה ביד חשופה אחת בעוד האחרת
 מוסתרת בתוך השרוול הבטוח. היא הביטה כלפי חוץ. לא אל המעמקים
 ולא אל היבשה המציצה מצפון ואף מדרום. היא הביטה לכיוון מזרח.
 לעבר הסערות.

"יש עולם שלם, שאלאן", אמרה ג'סנה, "שהמוח שלנו מסוגל
 להרגיש רק חלק קטן ממנו. עולם של מחשבה עמוקה ביותר. עולם
 שנוצר באמצעות מחשבות עמוקות. כאשר את רואה את צללעולם, את
 נכנסת לתוך אותם המעמקים. במובנים מסוימים המקום הזה זר לנו,
 אבל באותו הזמן, אנחנו יצרנו אותו. עם עזרה כלשהי".

"מה אנחנו עשינו?"

"מה הם הספרנים?" שאלה ג'סנה.

השאלה תפסה את שאלאן בהפתעה, אבל כעת כבר הייתה רגילה
 לשאלות המאתגרות של ג'סנה. היא השתתה מעט לפני שענתה לה.

"איש אינו יודע מה הם הספרנים", אמרה שאלאן, "אף שלפילוסופים

רבים יש דעות שונות בנוגע –

"לא", אמרה ג'סנה. "מה הם?"

"אני..." שאלאן נשאה את מבטה כאשר זוג ספרני רוח הסתחררו

באוויר מעליה. הם נראו כמו סרטי אור זעירים, זוהרים באור רך,

מרקדים זה סביב זה. "הם רעיונות חיים".

ג'סנה הסתובבה אליה.

"מה?" אמרה שאלאן, מוטרדת. "טעית?"

"לא", אמרה ג'סנה. "את צודקת". האישה צמצמה את עיניה.

"הניחוש הטוב ביותר שלי הוא שהספרנים הם יסודות של הממלכה

המחשבתית שזלגו אל העולם הגשמי. אלה הם רעיונות שהצליחו לקבל

מהות כלשהי של תבונה, אולי בגלל התערבות אנושית.

"חשבי על אדם שמתרגז לעתים קרובות. חשבי על האופן שבו חבריו

ומשפחתו יתחילו להגיב אל הכעס שלו כמו אל חיה, כאילו היה יצור

שמשתלט עליו, משהו חיצוני ממנו. בני האדם נוטים להאניש מושגים.

אנחנו מדברים על הרוח כאילו יש לה רצון משל עצמה. "ספרנים הם הרעיונות האלה - הרעיונות של החוויה האנושית כולה - שהצליחו לקום לתחייה. צללעולם הוא המקום שבו זה מתרחש תחילה, וזה המקום שלהם. אף-על-פי שאנחנו יצרנו אותו, הם עיצבו אותו. הם חיים שם. הם שולטים שם, בתוך הערים שלהם."
 "ערים?"

"כן", אמרה ג'סנה והביטה שוב אל האוקיינוס. היא נראתה מוטרדת. "ספרנים הם מגוונים ביותר. כמה מהם חכמים כמו בני אדם ובונים ערים. אחרים הם כמו דגים שפשוט שוחים בזרם".
 שאלאן הנהנה. אף שהיא התקשתה לתפוס את הדברים שנאמרו לה, היא לא רצתה שג'סנה תפסיק לדבר. זה המידע ששאלאן הייתה צריכה, המידע שהיא רצתה. "האם זה קשור למה שהצלחת לגלות?
 בעניין הפרשמנים? אבות הריק?"

"עדיין לא הצלחתי למצוא קשר. הספרנים לא תמיד מוסרים מידע. בכמה מקרים, הם לא יודעים. במקרים אחרים, הם לא בוטחים בי מספיק בגלל הבגידה העתיקה שלנו".

שאלאן הזעיפה פניה והביטה במורתה. "בגידה?"
 "הם מספרים לי עליה", אמרה ג'סנה, "אבל הם לא מוכנים למסור פרטים. הפרנו שבועה, ומכיוון שעשינו זאת, פגענו בהם. אני חושבת שכמה מהם מתו, אף שאין לי מושג כיצד ספרנים מסוגלים למות".
 ג'סנה פנתה אל שאלאן בהבעה קודרת. "אני יודעת שאני ללא ספק מהממת אותך. את חייבת לדעת את זה, אם את רוצה לעזור לי. האם את עדיין רוצה לעשות זאת?"
 "האם יש לי בררה?"

חיוך קטן משך את קצות שפתיה של ג'סנה. "לא כל-כך. את מסוגלת להטיל נשמה ללא שימוש בפבריאל. את כמוני".

שאלאן הביטה אל המים. כמו ג'סנה. מה פירוש הדבר? למה - היא קפאה, ממצמצת בעיניה. לרגע אחד היא חשבה שראתה את אותה תבנית שראתה קודם לכן, התבנית שבלטה מתוך הדף שלה. הפעם היא ראתה אותה על המים, אבל לא ייתכן שצורה כזאת תתגבש בטבעיות על הגלים.

"הוד בהירותך..." היא אמרה, מניחה את אצבעותיה על זרועה של

ג'סנה. "חשבתי שראיתי משהו במים, ממש עכשיו. תבנית של קווים חדים, כמו מבוכ".

"הראי לי היכן היא נמצאת".

"היא שטה על אחד הגלים וחלפנו על פניו. אבל אני חושבת שראיתי אותה מוקדם יותר, על אחד הדפים שלי. האם יש לכך משמעות?"
"אין לי ספק. אני חייבת להודות, שאלאן, שאני חושבת שצירוף המקרים שהפגיש בינינו הוא לא מקרי בכלל. הוא אפילו מחשיד".

"הוד בהירותך?"

"הם היו קשורים בזה", אמרה ג'סנה. "הם הביאו אותך אליי. והם עדיין משגיחים עלייך, כך נראה. אז לא, שאלאן, כבר אין לך בְּרָה. הדרכים הישנות חוזרות, ואני לא רואה בזה סימן מבשר טוב. זהו מאמץ של הישרדות. הספרנים מרגישים את הסכנה הולכת וקרבה, ולכן הם חוזרים אלינו. תשומת לבנו צריכה להיות ממוקדת כעת במישורים המנופצים ובשרידים של אורית'רו. יעבור זמן רב מאוד לפני שתחזרי אל מולדתך".
שאלאן הנהנה בדממה.

"זה מדאיג אותך", אמרה ג'סנה.

"כן, הוד בהירותך. המשפחה שלי..."

שאלאן הרגישה כמו בוגדת משום שנטשה את אחיה, שסמכו עליה שתציל את ההון המשפחתי. היא כתבה להם והסבירה, ללא פרטים מדויקים, שנאלצה להחזיר את מטיל הנשמה הגנוב - ושעליה לעזור עכשיו לג'סנה בעבודתה.

תגובתו של באלאט הייתה חיובית, במובן מסוים. הוא שמח שלפחות אחד מהם הצליח לברוח מהגורל הנורא העומד לפקוד את ביתם. הוא חשב שהשאר - שלושת אחיה וארוסתו שלו - היו אבודים.
ייתכן שהוא צודק. לא רק שחובותיו של אביה יעיקו עליהם, אלא גם מטיל הנשמה השבור של אביהם. הקבוצה שמסרה לו אותו רצתה אותו בחזרה.

לרוע המזל, שאלאן הייתה משוכנעת שהמסע של ג'סנה היה חשוב יותר. אבות הריק יחזרו בקרוב - אכן, הם לא היו איזה איום רחוק מסיפורי הילדים. הם חיו בקרב בני האדם, ועשו זאת במשך מאות שנים. הפרשמונים העדינים והשקטים, שפעלו כמשרתים והעבדים המושלמים, היו בעצם המשמידים.

המשימה לעצור את ההרס והחורבן של אבות הריק הייתה חשובה יותר אפילו ממהגנה על אחיה. היא התקשתה להודות בכך. ג'סנה בחנה אותה. "באשר למשפחה שלך, שאלאן. כבר החלטתי לפעול בנושא".

"לפעול?" אמרה שאלאן ואחזה בזרועה של האישה הגבוהה. "עזרת לאחיי?"

"במובן מסוים", אמרה ג'סנה. "למעשה, ממון לא יפתור את הבעיה הזאת, כך אני חושבת, אף שדאגתי לכך שמתנה קטנה תישלח לביתכם. לפי דבריך, הבעיות של משפחתך נובעות בעצם משתי סיבות. הראשונה, דמי הרפאים רוצים שמטיל הנשמה שלהם - ששברת - יחזור אליהם. הבעיה השנייה היא שהבית שלכם נתון בחובות וכי אין לו בעלי ברית".

ג'סנה הוציאה דף נייר. "זוהי", היא המשיכה, "שיחה שהתנהלה הבוקר ביני ובין אמי באמצעות קנה-מרחק".

שאלאן עברה על הכתוב במבטה, מבחינה בהסבר של ג'סנה על מטיל הנשמה השבור ועל בקשתה לעזרה.

זה קורה לעתים קרובות יותר מכפי שאת יודעת, השיבה לה נאבאני. התקלה ככל הנראה אירעה בגלל המיקום של תושבות האבנים. הביאי לי את המכשיר ונראה כיצד אוכל לתקן אותו.

"אמי", אמרה ג'סנה, "היא מייצרת פבריאליים בעלת מוניטין רב. אני חושבת שהיא יכולה לגרום למטיל הנשמה שלכם לעבוד שוב. נוכל לשלוח אותו אל אחיך, והם יוכלו להחזיר אותו לבעליו".

"תאפשרי לי לעשות זאת?" שאלה שאלאן. בזמן ששטו, ניסתה שאלאן לדלות בזהירות מידע נוסף על הכת הסודית, בתקווה להבין את אביה ואת מניעיו. ג'סנה טענה שכל מה שהיא יודעת עליהם הוא שהם רצו את המחקר שלה והיו מוכנים להרוג לשם כך.

"אישית, לא הייתי רוצה שתהיה להם גישה למכשיר יקר ערך שכזה", אמרה ג'סנה. "אבל ברגע זה אין לי זמן להגן ישירות על משפחתך. זה פתרון יעיל, בלבד שאחיי יוכלו לעכב אותם. אם אין ברירה, שיספרו את האמת - שידעת שאני מלומדת, ניגשת אליי וביקשת ממני לתקן את מטיל הנשמה. אולי זה יספק אותם לעת עתה".

"תודה לך, הוד בהירותך". בשם הסער. אילו הייתה פשוט ניגשת כך אל ג'סנה מלכתחילה, לאחר שקיבלה אותה כבת החסות שלה, כמה

קל כל זה היה יכול להיות? שאלאן הביטה בנייר, והבחינה שהשיחה נמשכה הלאה.

בעניין האחר, כתבה נאבאני, אני נוטה לתמוך מאוד בהצעה שלך. אני מאמינה שנוכל לשכנע את הבחור לחשוב על זה לפחות, מכיוון שהקשר האחרון שלו הסתיים פתאום – כמו תמיד – מוקדם יותר השבוע.

"על מה מדובר בחלק השני?" שאלה שאלאן והרימה מבטה מהנייר. גם הרגעתם של דמי הרפאים לא תציל את הבית שלך", אמרה ג'סנה. "החובות שלכם גדולים מדי, במיוחד בהתחשב בפעולות של אביך שהרחיקו ממנו כל בעל ברית אפשרי. לכן, אני מציעה ברית חזקה עבור הבית שלך".

"ברית? איזו?"

ג'סנה נשמה נשימה עמוקה. נראה שלא התלהבה מן הצורך לומר זאת. "ערכתני בדיקות ראשוניות כדי לארס אותך לאחד מבני הדודים שלי, בנו של דודי דאלינאר קולין. שמו של הבחור אדולין. הוא בחור נאה ובן שיחה נעים".

"את אירסת אותי?" אמרה שאלאן. "הבטחת לו את ידי?"

"רק התחלתי את התהליך", אמרה ג'סנה, מדברת בגמגום לא אופייני. "אף-על-פי שלעתים אין לו מחשבה ברורה לעתיד, לאדולין יש לב טוב – טוב כמו זה של אביו, שהוא ככל הנראה האדם הטוב ביותר שאני מכירה. הוא נחשב לרווק המבוקש ביותר באלת'קאר, ואמי רוצה שהוא יינשא כבר זמן רב".

"את אירסת אותי", חזרה שאלאן על דבריה.

"כן. האם זה מפריע לך?"

"זה נהדר!" קראה שאלאן ותפסה בחוזקה את זרועה של ג'סנה. "זה פשוט כל-כך. אם אנשא לאדם רב מעלה... בשם הסער! איש לא יעז לגעת בנו בג'אק קבד. זה יפתור כל-כך הרבה מהבעיות שלנו. הוד בהירותך ג'סנה, את גאונה אמיתית!"

ג'סנה נרגעה. "כן, טוב, זה אכן נראה כמו פתרון יעיל. אבל תהיתי לעצמי אם תיעלבי מהצעת".

"למה בשם הרוחות שאיעלב?"

"בגלל הגבלת החופש שהנישואים האלה ייכפו עלייך", אמרה ג'סנה.

"ואם לא בגלל זה, אז מפני שההצעה נעשתה בלי שהתייעצתי איתך. ראשית, הייתי חייבת לבדוק שהאפשרות כלל קיימת. המצב התקדם יותר מכפי שציפיתי, מכיוון שאמי החליטה לאמץ את הרעיון. לנאבאני יש... יכולת להוציא לך את המילים מהפה".

שאלאן התקשתה לדמיין לעצמה מישהי המסוגלת לגרום זאת לג'סנה. "אבי-הסער! חששת שאני איעלב מזה? הוד בהירותך, ביליתי את כל חיי נעולה בבית האחווה של אבי - גדלתי בידיעה שהוא ייבחר את בעלי".

"אבל כעת את חופשיה מאביך".

"כן, ואני עצמי בחרתי את מערכת היחסים שלי באופן כה מושלם", אמרה שאלאן. "האדם הראשון שבחרתי לא רק שהיה אדוק, אלא גם מתנקש סודי".

"את לא מוטרדת בכלל?" אמרה ג'סנה. "הרעיון שתהיי כבולה לאדם אחר, במיוחד לגבר?"

"זה לא שאת מוכרת אותי לעבדות", אמרה שאלאן וצחקה.

"לא. נראה שלא". ג'סנה התעשתה ומזגה חזר לקדמותו. "טוב, אודיע לנאבאני שאת מסכימה לאירוסים הללו ונוכל לקבל זמני בעוד כיום".
זמני - אירוסיים ארעיים על-פי הדת הוורנינית. מבחינת כל שאר בני האדם, היא תיחשב לאישה מאורסת, אבל ללא תוקף חוקי עד שמסמך אירוסים רשמי ייחתם ויאושר על-ידי האדוקים.

"אביו של הנער אמר שהוא לא יכריח את אדולין", הסבירה ג'סנה, "אף שהבחור כרגע פנוי, מכיוון שהוא הצליח להעליב גבירה צעירה נוספת. על כל פנים, דאלינאר מעדיף ששניכם תיפגשו לפני שנחתום על משהו רשמי יותר. היו כמה... שינויים באקלים הפוליטי של המישורים המנופצים. צבאו של דודי ספג מהלומה קשה. זוהי עוד סיבה שעלינו למהר אל המישורים".

"אדולין קולין", אמרה שאלאן, מאזינה לדבריה בחצי לב. "הוא לוחם דו-קרב. די מרשים. ואפילו נושא רסיס".

"אה, אז כן למדת היטב את הספרים על אבי ובני משפחתו".

"קראתי אותם - אבל ידעתי דברים רבים על משפחתך עוד קודם לכן. האלת'ים הם מרכז התרבות בעולם! אפילו בחורות מאחוזות בכפרים הנידחים מכירות את השמות של הנסיכים האלת'ים". והיא תשקר אם

תגיד שלא חלמה בהקיץ לפגוש אחד מהם. "אבל הוד בהירותך, האם את בטוחה שהשידוך הזה נכון? כלומר, אני לא האדם החשוב ביותר בעולם".

"את צודקת. היה ראוי לשדך לאדולין את בתו של אחד הנסיכים הנעלים האחרים. אבל נראה שהוא הצליח להעליב את כל הנשים במעמדו. הבחור הזה, בואי נגיד, להוט מדי כשמדובר במערכות יחסים. אבל זה לא משהו שאוכל לתקן בו".

"אבי-הסער", אמרה שאלאן, מרגישה את רגליה רועדות. "הוא היורש לנסיכות! הוא נמצא בשושלת לכס ממלכת אלת'קאר!"
"הוא השלישי בתור", אמרה ג'סנה, "אחרי בנו התינוק של אחי ואחרי דאלינאר, דודי".

"הוד בהירותך, אני חייבת לשאול. למה אדולין? למה לא הבן הצעיר? אני – אין לי מה להציע לאדולין, או לביתו".

"להפך", אמרה ג'סנה, "אם את מה שאני חושבת שאת, את תוכלי להציע לו משהו שאף אישה אחרת לא תוכל להציע. משהו חשוב יותר מכל הכסף בעולם".

"מה את חושבת שאני?" לחשה שאלאן, מביטה בעיניה של האישה המבוגרת ממנה, שואלת סוף כל סוף את השאלה שלא העזה לשאול עד עכשיו.

"ברגע זה, את רק הבטחה", אמרה ג'סנה. "גולם עם פוטנציאל בתוכו. בימי העבר, כאשר בני האדם והספרנים נקשרו זה לזה, התוצאות היו נשים שרקדו בשחקים וגברים שהשמידו אבנים במגע יד בלבד".
"האוריים האבודים. הבוגדים של המין האנושי". היא לא הייתה מסוגלת לספוג את הכול. האירוסים, צללעולם והספרנים, וזה, הייעוד המסתורי שלה. היא ידעה. אבל לדבר על כך בקול רם...

היא צנחה במקומה, מתעלמת משמלתה שנרטבה על הסיפון, משעינה את גבה על המעקה. ג'סנה הניחה לה רגע להתעשת ואז, למרבה הפליאה, התיישבה לצדה בעצמה. היא עשתה זאת בכבוד רב יותר, מסדרת את שמלתה מתחת לרגליה, והתיישבה כשרגליה לצדדים. שתיהן משכו אליהן מבטים מהמלחים.

"הם עומדים לקרוע אותי לחתיכות", אמרה שאלאן. "חצר המלכות האלת'ית היא המקום האכזרי ביותר בעולם".

ג'סנה נחרה בבוז. "זה יותר רעש וצלצולים מאשר סערה אמיתית, שאלאן. אני אאמן אותך".

"לעולם לא אהיה כמוך, הוד בהירותך. יש לך כוח, סמכות, עושר. הביטי במלחים. כיצד הם מגיבים אלייך".

"האם ברגע זה אני משתמשת בזה, בכוח, בסמכות ובעושר?"
"את שילמת על המסע הזה".

"האם לא שילמת על כמה מסעות בספינה הזאת?" שאלה ג'סנה.
"האם הם לא התייחסו אלייך כפי שהם מתייחסים אלייך?"

"לא. הו, הם מחבבים אותי. אבל אין לי את המשקל שלך, ג'סנה."
"אני מקווה שדבריך לא מכוונים לעובי המותניים שלי", אמרה
ג'סנה בחיוך קל. "אני מבינה את הטיעון שלך, שאלאן. אבל את טועה לחלוטין".

שאלאן פנתה אליה. ג'סנה ישבה על סיפון הספינה כאילו מדובר בכס כבוד, גבה זקור, ראשה מורם, מצווה על כל הנקרה בדרכה. שאלאן ישבה כשרגליה צמודות אל חזה, זרועותיה כרוכות סביבן ומתחת לברכיים. אפילו האופן שבו הן ישבו היה שונה. היא לא דמתה כלל לאישה הזאת.

"יש סוד שאת חייבת ללמוד, ילדה", אמרה ג'סנה. "סוד שחשוב אולי אפילו יותר מאלה הקשורים לצללעולם ולספרנים. כוח הוא בעצם אשליה של נקודת מבט".

שאלאן קימטה את מצחה.

"אל תטעי בכוונתי", המשיכה ג'סנה. "יש כמה סוגים של כוח שהם אמיתיים - הכוח לפקד על צבאות, הכוח להטיל נשמה. הכוחות האלה ממלאים במשחק הזה תפקיד קטן בהרבה מכפי שאת חושבת. ברמה האישית, ברוב מערכות היחסים שלנו, הדבר שאנחנו קוראים לו כוח - סמכות - קיים רק ככל שאנחנו מקיימים אותו.

"את אומרת שיש לי עושר. זה נכון, אבל ראית גם שאיני משתמשת בו לעתים תכופות. את אומרת שיש לי סמכות כאחותו של המלך. את צודקת. ובכל זאת, הגברים על הספינה הזאת היו מתייחסים אליי באותו האופן גם אילו הייתי קבצנית אם הייתי משכנעת אותם שאני אחותו של המלך. במקרה הזה, הסמכות שלי אינה אמיתית. אלה רק אדים - אשליה. אני יכולה ליצור את האשליה הזאת עבורם, וגם את".

"אני לא משוכנעת, הוד בהירותך".

"אני יודעת. אם היית מאמינה לי, כבר היית עושה את זה". ג'סנה קמה ממקומה, מחליקה את שמלתה. "האם תספרי לי אם תראי שוב את התבנית הזאת - זאת שראית על הגלים?"

"כן, הוד בהירותך", אמרה שאלאן, דעתה מוסחת.

"אם כן, נצלי את שאר היום לאומנות שלך. אני צריכה לחשוב כיצד בדיוק ללמד אותך על צללעולם". האישה המבוגרת יותר הלכה מהמקום, הנהנה אל שורת המלחים כאשר חלפה על פניהם וירדה אל מתחת לסיפון.

שאלאן קמה ממקומה ואז פנתה ואחזה במעקה, כל אחת מידיה מצד אחד של החרטום. האוקיינוס היה פרוש לנגד עיניה, הגלים הקוצפים, ניחוח הרעננות הקרירה. ההתרסקות הקצבית כאשר הספינה פילחה את הגלים.

מילותיה של ג'סנה נלחמו בתוך מוחה, כמו צלופחי שחקים הנאבקים על עכברוש יחיד. ספרנים החיים בערים? צללעולם, ממלכה שקיימת שם, ולמרות זאת בלתי נראית? שאלאן, מאורסת פתאום לרווק המבוקש ביותר בעולם?

היא עזבה את החרטום והלכה לאורך צד הספינה, ידה החופשית מלטפת את המעקה. כיצד המלחים התייחסו אליה? הם חייכו, הם הניפו את ידיהם. הם חיבבו אותה. יאלב, שהיה תלוי בעצלתיים מהחבלים הקרובים, קרא אליה כדי לומר לה שבנמל הבא יש פסל שהיא חייבת לראות. "זה פסל של כף רגל ענקית, גברתי הצעירה. רק כף רגל! לא הצליחו אף פעם לסיים את הפסל הארור הזה..."

היא חייכה אליו והמשיכה בדרכה. האם היא רצתה שהם יתייחסו אליה כפי שהם מתייחסים אל ג'סנה? תמיד חוששים, תמיד מודאגים שיעשו משהו שאינו כשורה? האם זה היה כוח?

כאשר הפלגתי לראשונה מוודנר, היא חשבה, מגיעה אל המקום שבו הייתה קשורה הקופסה שלה, הקפטן דחק בי כל העת לחזור הביתה. הוא חשב שהמשימה שלי היא משימת שוטים.

טוזבק התנהג תמיד כאילו הוא עושה לה טובה בכך שהוא משיט אותה מיעד ליעד בעקבות ג'סנה. האם היא הייתה צריכה לבלות את כל הזמן הזה בהרגשה שהיא מכבידה עליו ועל אנשי הצוות בכך ששכרה

אותם? נכון, הוא הציע לה הנחה כי אביה היה אחד משותפיו העסקיים בעבר - אבל היא עדיין הייתה המעסיקה שלו.

ההתייחסות שלו אליה אפיינה ככל הנראה סוחרים ת'אילנים. אם הקפטן הצליח לגרום לנוסעיו להרגיש כי הם מכבידים עליו, מטרתו הייתה שהם ישלמו יותר. היא חיבבה אותו, אבל היחסים ביניהם לא היו מושלמים. ג'סנה לעולם לא הייתה מסכימה שיתייחסו אליה ככה.

הסנתיד הזה עדיין שחה לצד הספינה. הוא נראה כמו אי קטן ומרחף, אצות מכסות את גבו, אבני בדולח קטנות בוקעות מתוך קונכייתו.

שאלאן פנתה והלכה אל החרטום, קפטן טוזבק דיבר שם עם אחד מקציניו, והצביע על מפה המכוסה בהירוגליפים. הוא הנהג כלפיה כאשר התקרבה. "אני חייב להזהיר אותך, גברתי הצעירה", הוא אמר. "בעוד כמה ימים, ערי הנמל יהיו פחות ופחות נעימות. אנחנו עוזבים את מצרי הצוקים ונקיף את הקצה המזרחי של היבשת, לעבר נטנן החדשה. אין שום דבר מכאן ועד לקברים הרדודים - ואין גם מה לראות. לא הייתי שולח את אחי אל החוף ללא משמר, והוא הרג שבעה-עשר גברים כמו ידיו".

"אני מבינה, קפטן", אמרה שאלאן. "ואני מודה לך. שיניתי את החלטתי הקודמת. אני מבקשת שתעצור את הספינה ותיתן לי לבחון את היצור ששוחה לצדנו".

הוא נאנח, והעביר את אצבעותיו לאורך אחת מגבותיו הקשות והזקורות - כפי שגברים רבים משחקים בשפמיהם. "הוד בהירותך, זה לא מומלץ. בשם אבי-הסער! אם אזרוק אותך אל האוקיינוס..."
 "אז אירטב", אמרה שאלאן. "כבר חוויתי את המצב הזה פעם או פעמיים בימי חיי".

"לא, איני יכול לאפשר זאת. כפי שאמרתי, אקח אותך לראות כמה קונכיות -"

"אינך מאפשר זאת?" שאלאן קטעה את דבריו. היא הביטה בו בארשת שקיוותה שנראתה כמו בלבול, בתקווה שהוא לא יבין כי היא מאגרפת את כפות ידיה. בשם הסערות, היא שנאה התנצחויות כאלה. "לא ידעתי שיש לך את הכוח לאשר או לדחות את בקשתי, קפטן. עצור את הספינה. זוהי ההוראה שלי". היא ניסתה לומר את המילים כפי שג'סנה הייתה אומרת אותן. היה קל יותר להילחם בסערת אימים מאשר להתווכח איתה.

טוֹזֶבֶק הניע לרגע את פיו, אך שום קול לא יצא ממנו, כאילו גופו ניסה להמשיך את המחאה הקודמת, אבל מוחו היסס. "זוהי ספינת..."
הוא אמר לבסוף.

"לא אעשה דבר שיפגע בספינתך", אמרה שאלאן. "בוא נזדרז, קפטן. אני לא רוצה לדחות את הכניסה שלנו לנמל הערב."

היא הלכה ממנו בחזרה אל הקופסה, לבה פועם בחוזקה, ידיה רועדות. היא התיישבה, גם כדי להרגיע את עצמה.

טוֹזֶבֶק, שנשמע מרוגז מאוד, התחיל לצעוק פקודות. המפרשים הורדו, הספינה האטה את מהירותה. שאלאן נשפה אוויר לאט והרגישה כמו טיפשה.

ובכל זאת, ג'סנה צדקה בדבריה. האופן שבו שאלאן התנהגה יצר משהו בעיניו של טוֹזֶבֶק. אשליה? אולי כמו הספרנים עצמם? רסיסים של ציפייה אנושית הקורמת עור וגידים?

הסנתיד האט את קצבו יחד איתם. שאלאן קמה בחשש ממקומה, כאשר המלחים התקרבו אליה עם חבל. באי-רצון הם קשרו לולאה בקצה כדי שהיא תוכל להניח בתוכה את כף רגלה, ואז הסבירו לה שהיא צריכה לאחוז היטב בחבל בזמן שהם יורידו אותה. הם קשרו חבל קטן יותר סביב מותניה – כדי שיוכלו להרים אותה, רטובה ומושפלת, בחזרה אל הסיפון. הם היו בטוחים שכך היא תעלה.

היא חלצה את נעליה, ועלתה על המעקה כפי שהורו לה לעשות. האם הרוח נשבה חזק כל-כך גם קודם לכן? היא חוותה רגע אחד של סחרחורת, כשעמדה שם בכפות רגליה העטויות בגרביים, בהונתיה אוחזות את המעקה הקטן, שמלתה מתנפנפת ברוח. ספרני רוח חלפו על פניה ואז התגבשו לצורת פנים שעננים מאחוריהם. בשם הסערות, שרק הדבר הזה לא יפריע לה. האם זה היה רק הדמיון האנושי שהעניק לספרני הרוח את הניצוץ הזדוני שלהם?

היא התקדמה לאט לעבר לולאת החבל, כאשר המלחים הורידו אותה ליד כפות רגליה, ואז יאלב הושיט לה את המסכה שעליה סיפר לה קודם לכן.

ג'סנה הופיעה פתאום, והביטה בה בכלבול. היא ראתה את שאלאן עומדת על מעקה הספינה והרימה גבה.

שאלאן משכה בכתפיה ואז הורתה לאנשים להוריד אותה.

היא סירבה להרגיש טיפשה כאשר התקרבה אל המים ואל החיה המתבודדת שצפה בגלים. הגברים עצרו כחצי מטר מעל המים, ואז היא חבשה את המסכה, המהודקת ברצועות, וכיסתה את רוב פניה, כולל האף.

"נמוך יותר!" היא צעקה אליהם.

היא חשבה שהרגישה שהם ממאנים לעשות זאת בגלל האטיות שבה ירד החבל. כף רגלה נגעה במים, וקור מקפיא נורה במעלה רגלה. בשם אבי-הסער! אבל היא לא קראה להם לעצור. היא נתנה להם להוריד אותה יותר ויותר עד שרגליה היו שקועות עמוק במים הקפואים. זה היה מרגיז מאוד שהשמלה שלה התנפחה סביבה והיא נאלצה לדרוך על הקצה - בתוך החישוק - כדי למנוע ממנה לעלות מעל מותניה ולצוף על פני המים כאשר שקעה בהם.

היא נאבקה לרגע עם הבד, שמחה שהמלחים לא יכלו לראות את הסומק שעלה על פניה. אבל ברגע שהבד נרטב יותר, היה קל להזיז אותו. לבסוף היא הצליחה לזוז, עדיין מחזיקה היטב את החבל, ולרדת עד שהמים הגיעו אל מותניה.

אז היא הכניסה את ראשה מתחת למים.

האור שבקע מעל לפני השטח חדר באלומות בוקות ומנצנצות לתוך המים. היו כאן חיים, חיים מדהימים וסוערים. דגים קטנים שטו אנה ואנה, נוגסים בתחתית קונכייה שהצלה על יצור מלכותי. הוא היה מקומט כמו עץ עתיק, ועטוי בעור מקופל. צורתו האמיתית של הסנתיד הייתה כשל חיה בעלת זרועות ארוכות ושמוטות, כמו אלה של מדוזה, אבל עבות בהרבה. הן נעלמו בתוך המעמקים, משתרכות מאחורי החיה. החיה עצמה הייתה גוש בשר כחול-אפור שהקיף עין אחת גדולה לצדה - ככל הנראה העין השנייה הייתה בקצה השני. היצור נראה מגושם, ועם זאת מלכותי, בעל סנפירים אדירים שנעו כמו משוטים. קבוצה של ספרנים מוזרים המעוצבים כמו חצים נעו במים סביב החיה. להקות דגים נעו סביבו. אף שהמעמקים נראו ריקים, האזור שסביב הסנתיד שקק חיים, כמו האזור שמתחת לספינה. דגים קטנים נגסו בתחתית הספינה. הם עברו בין הסנתיד לספינה, לפעמים לבדם, לפעמים בגלים. האם זאת הסיבה שהיצור שחה לצד הספינה? בגלל משהו שקשור לדגים האלה, ולמערכת הגומלין ביניהם?

היא הסתכלה ביצור ובעינו - שהייתה גדולה כמו ראשה - שפנתה אליה, מתמקדת, לזאה אותה. באותו הרגע, שאלאן לא יכלה כלל להרגיש את הקור. היא לא יכלה כלל להרגיש מבוכה. היא הביטה לתוך עולם שלמיטב ידיעתה, שום מלומדת לא הגיעה אליו מעולם. היא מצמצמה, צורבת זיכרון של היצור, ואוספת אותו כדי שתוכל לצייר אותו אחר כך.